

POSTANOWIENIE

Dnia 25 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 25 czerwca 2014 r.,

sprawy **R. L.**,

skazanego z art. 197 § 1 i 3 pkt 1 i § 4 kk w zw. z art. 12 kk w zb. z art. 189 § 1 i 3 k.k. w zb. z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11kk

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 15 listopada 2013 r., sygn. akt II AKa [...]

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w W.

z dnia 31 stycznia 2013 r., sygn. akt V K [...],

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. C. M. Kancelaria Adwokacka w W. kwotę 738 zł. (siedemset trzydzieści osiem) w tym 23 % VAT tytułem wynagrodzenia za czynności, które wykonał w postępowaniu kasacyjnym jako obrońca z urzędu,**
- 3. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego obciążając nimi Skarb Państwa**

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanego jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Skarżący tylko pozornie podnosi w niej zarzut związany z naruszeniem prawa procesowego, którego miałby dopuścić się Sąd Odwoławczy, gdy w istocie skierowany jest on przeciwko ustaleniom faktycznym dokonany przez Sąd I – instancji. Kasacja została zatem wywiedziona wbrew treści art. 519 k.p.k., który zezwala na wnoszenie tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia jedynie od wyroków sądów odwoławczych oraz art. 523§1 k.p.k., który nie dopuszcza skarżenia w tym postępowaniu ustaleń faktycznych.

W przedmiotowej sprawie skarga kasacyjna właśnie zmierza do kolejnego zakwestionowania prawidłowości dokonanej przez Sąd pierwszej instancji oceny materiału dowodowego oraz ustaleń faktycznych. Nie zawiera ona żadnych tego rodzaju zarzutów procesowych, które mogłyby wskazywać, iż Sąd Odwoławczy przy rozpoznaniu apelacji naruszył treść art. 433 § 2 k.p.k., bądź art. 457 § 3 k.p.k., a zarzuty kasacyjne w istocie stanowią powielenie zarzutów apelacyjnych. Tymczasem postępowanie kasacyjne nie może stanowić powtórzenia postępowania apelacyjnego i nie jest swego rodzaju trzecią instancją odwoławczą.

W pierwszej kolejności zauważyć należy, że zarzuty postawione w pkt I.a-b i II.a-b w istocie są tożsame. Jedne z nich dotyczą bowiem wadliwego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym zarzutu oddalenia wniosków dowodowych zgłoszonych przed Sądem I-instancji, drugie zaś oddalenia tych samych wniosków zgłoszonych ponownie na etapie postępowania przed Sądem Apelacyjnym.

W oczywisty sposób Sąd Odwoławczy nie mógł naruszyć art. 170 k.p.k. (skarżący nie wskazuje konkretnie którego paragrafu tego przepisu dotyczą jego zarzuty) rozpoznając zarzuty apelacyjne, gdyż nie on w tym zakresie przepis ten stosował.

Naruszenie tego przepisu można by zarzucić Sądowi Apelacyjnemu jedynie w zakresie w jakim samodzielnie podczas postępowania odwoławczego oddalił oba wnioski. Sąd Apelacyjny w pełni przekonywująco wskazał jednak dlaczego tak uczynił. Trafnie przyjęto, że badanie wariograficzne, jako oparte na obserwowaniu nieuświadomionych reakcje organizmu badanego, nie może stać się dowodem w

zakresie sprawstwa, bądź winy oskarżonego. Stąd, może mieć jedynie pewien walor eliminacyjny na wczesnym etapie postępowania przygotowawczego. Zgłoszenie takiego wniosku na etapie postępowania sądowego, zwłaszcza w stosunku do oskarżonego, jest bezprzedmiotowe.

Podobnie, słusznie oddalono wniosek o przeprowadzenie dodatkowej opinii psychologicznej, mającej na celu ustalenie wpływu uzależnienia od alkoholu pokrzywdzonej na treść jej zeznań, skoro między innymi dla weryfikacji tej okoliczności, M. D. była słuchana podczas śledztwa i przed sądem w obecności psychologa (opinie biegłej k. 278-281, 650-651, 655v-656v). Szeroko opinie te analizowane były już przez Sąd pierwszej instancji (uzasadnienie k. 50-53).

W tej sytuacji, skoro słusznie Sąd Apelacyjny oba wnioski oddalił i prawidłowo to uzasadnił, nie mógł też naruszyć art. 433§2 k.p.k., czy art. 457§3 k.p.k. rozpoznając zarzuty apelacyjne dotyczące oddalenie takich samych wniosków dowodowych złożonych na etapie postępowania przed Sądem Okręgowym.

Odnosząc się do zarzutu z pkt II.c stwierdzić trzeba, że Sąd Odwoławczy prawidłowo omówił dowody świadczące o poprawności dokonania ustaleń faktycznych (uzasadnienie s. 8-9). Przede wszystkim zauważyć zaś trzeba, że w uzasadnieniu kasacji, skarżący nie precyzuje, jakie to okoliczności i dowody przemawiające na korzyść skazanego, zostały jakoby pominięte przez Sąd Odwoławczy.

Zarzut z pkt II.d ocenić należy jako całkowicie oderwany od realiów niniejszej sprawy, wskazać należy bowiem skarżącemu, że w związku ze zmianą wyroku Sądu I-instancji, Sąd Odwoławczy wymierzył oskarżonemu nową karę, a tym samym, bezprzedmiotowe stało się ustosunkowywanie do zarzutu niewspółmierności orzeczonej kary postawionego w apelacji obrońcy. Sąd Apelacyjny natomiast, zgodnie z wymogiem art. 457§3 k.p.k. w zw. z art. 424 k.p.k. wymienił okoliczności, które miał na uwadze przy wymiarze kary (uzasadnienie s. 24-25).

Mając na uwadze wskazane wyżej okoliczności, żaden ze wskazanych w kasacji zarzutów nie może być uznany za zasadny choćby w najmniejszym stopniu. Stąd oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Na wniosek obrońcy Sąd Najwyższy rozstrzygnął o kosztach obrony z urzędu świadczonej w postępowaniu kasacyjnym.

Skazanego, uwzględniając jego sytuację majątkową, zwolniono od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

Kierując się przedstawionymi względami Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

aw